

Arrest

nr. 268 013 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juni 2020 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 246 389 van 17 december 2020 de beslissing vernietigt.

Op 22 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 246 390 van 17 december 2020 de beslissing vernietigt.

Op 4 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 december 2018 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 255 108 van 26 mei 2021 de beslissing vernietigt. Op 4 januari 2021 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2021. Bij arrest nr. 255 109 van 26 mei 2021 vernietigt de Raad voornoemd bevel.

Op 23 juni 2021 verklaart de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 23 juni 2021 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen het bevel is bij de Raad gekend onder nr. 265 033. De beslissing over de geweigerde 9bis-aanvraag is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2018 werd ingediend door :

*M., X. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Servië en Montenegro
geboren te Pej op (...)1964
adres: (...) 9000 GENT*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat hij noch via de Kosovaarse noch via de Servische ambassade een identiteitsdocument kan bekomen. Betrokkene legt hiertoe een attest voor van de Kosovaarse ambassade te Brussel dd.30.10.2018 waaruit blijkt dat betrokkene niet is ingeschreven in de Kosovaarse registers en dus niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, hij verwijst naar de nationaliteit van zijn in België verblijvende familieleden en hij haalt aan dat uit zijn administratief dossier blijkt dat ook Servië hem niet als onderdaan aanvaard. Ter staving van zijn identiteit legt hij een UNMIK geboorteakte afgeleverd op 25.07.2008 met een legalisatie dd. 07.08.2008 voor, een attest van de Kosovaarse ambassade dd. 30.10.2018 (dat meldt dat betrokkene geen inschrijving heeft in Kosovo en dat hij geen Kosovaar is) en zijn bijlage 26.

Het door betrokkene voorgelegde document, nl. zijn bijlage 26bis kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. Bovendien werd de bijlage 26 opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan deze bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.

Betrokkene legt dus een geboortecertificaat voor uitgegeven door de UN interim administrative mission in Kosovo (UNMIK) dd. 25.07.2008 met legalisatie dd. 07.08.2008 voor de handtekening van Ferati Z., dat zijn identiteit zou bewijzen. Betrokkene stelt dat dit document wel degelijk als een bewijs van zijn nationaliteit moet aanvaard worden en als indicatie van zijn identiteit. Deze geboorteakte werd ook al voorgelegd bij de aanvraag 9bis dd.20.08.2008 en bij de aanvraag 9bis dd.08.12.2009. Deze aanvragen werden allebei geweigerd omwille van het feit dat deze geboorteakte vals bevonden werd na onderzoek door onze diensten. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene

waarbij volgende opmerkingen werden gemaakt: "Tot 23 januari 2006 droegen de geboorteakten het VN-logo. Documenten afgegeven na 23 januari 2006 dragen de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. Het document werd op 25 juli 2008 uitgereikt te Peje en dient aldus het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen". CEDOCA heeft tevens vastgesteld dat in de loop van 2006-2009 reeds meermaals dezelfde vervalsingen zijn opgedoken. Hieruit blijkt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het voorgelegde document. Betrokkene heeft tegen beide negatieve beslissingen nooit beroep ingediend. Betrokkene legt nu opnieuw dezelfde geboorteakte maar ditmaal voorzien van een legalisatie dd. 07.08.2008. We merken op dat het zeer vreemd is dat betrokkene pas nu deze legalisatie voorlegt terwijl deze legalisatie plaatsvond voor het indienen van beide vorige aanvragen 9bis dd. 20.08.2008 en 08.12.2009, namelijk op 07.08.2008. Bovendien merken we op dat een legalisatie geen bevestiging vormt van de inhoud van deze geboorteakte en evenmin een garantie vormt dat dit document aanvaard wordt door onze diensten. De legalisatie van de voorgelegde geboorteakte waarborgt op geen enkele manier de authenticiteit van de inhoud van dit document, waarvan de bewijswaarde reeds zeer twijfelachtig is doordat CEDOCA reeds in het verleden heeft vastgesteld dat "er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document" daar deze geboorteakte werd afgeleverd door UNMIK op 25.07.2008 terwijl UNMIK sinds januari 2007 geen geboorteaktes meer afleverde. Betrokkene persisteert in huidige aanvraag 9bis dat deze geboorteakte wel degelijk als een bewijs van zijn nationaliteit moet aanvaard worden en als indicatie van zijn identiteit. Betrokkene kan dit wel zo beweren maar dan nog moeten wij vaststellen dat betrokkene niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde. De voorgelegde geboorteakte is namelijk geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wat betreft het voorgelegde attest van de Kosovaarse ambassade merken we op dat betrokkene gebruik maakt van een valse geboorteakte. Zoals hierboven reeds vastgesteld kan aan de authenticiteit van deze geboorteakte niet het minste geloof gehecht worden. Het verbaast dan ook niet dat de Kosovaarse ambassade onder de gegevens van deze valse geboorteakte geen inschrijving in de Kosovaarse registers terugvindt.

Wat betreft de verwijzing naar de weigering dd. 07.06.2013 van de Servische ambassade om in te gaan op onze aanvraag tot readmissie van 06.06.2013, die zich bevinden in het administratief dossier van betrokkene, merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij zich persoonlijk gericht heeft tot de Servische ambassade om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen, hij heeft zich enkel gericht tot de Kosovaarse ambassade, zoals blijkt uit het voorgelegde attest dd. 30.10.2018 van de Kosovaarse ambassade. De Servische ambassade heeft in 2013 op basis van de persoonsgegevens verschaft in de valse Kosovaarse geboorteakte opzoeken gedaan die niets opleverden. Dit is echter begrijpelijk aangezien de authenticiteit van deze geboorteakte en de erin vermelde gegevens ernstig ondermijnd is en aan de inhoud ervan niet het minste geloof gehecht kan worden. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Servische ambassade op basis van deze gegevens geen inschrijving terugvindt. Wat betreft de bewering dat de Servische ambassade elke hulp zou weigeren aan Kosovaren die een paspoort willen bekomen, stellen we vast dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij zich effectief gericht heeft tot de Servische ambassade om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Niettegenstaande betrokkene benadrukt dat hij al jaren ernstige problemen ondervindt door het ontbreken van identiteitsdocumenten, heeft hij nagelaten alle mogelijke stappen te ondernemen om alsnog de vereiste documenten te bekomen maar volstaat hij met te verwijzen naar documenten die dateren uit 2013.

Meer nog, verschillende elementen uit het administratief dossier van betrokkene onderstrepen de onzekerheid over de nationaliteit en identiteit van betrokkene.

Zo blijkt uit zijn asielaanvraag ingediend op 28.07.1999 en het interview dat hij op diezelfde dag aflegde (in het Albanees) dat hij voor zijn komst naar België jarenlang in Montenegro heeft gewoond. Uit deze asielprocedure blijkt ook dat op de Albanese toegangkaart die hij voorlegde, andere namen van zijn kinderen vermeld staan dan de namen die betrokkene mondeling meegeeft. Verder blijkt uit dat het statuut van ontheemde hem geweigerd werd omdat hij geen Albanese Kosovaar is die in Kosovo woonde voor hij naar België kwam. Bovendien blijkt uit zijn bijlage 26bis dd. 25.11.1999 dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van betrokkene omdat ze bedrieglijk is daar hij onvoldoende antwoord kan geven op de vragen over Kosovo en omdat hij tracht de Belgische overheid te misleiden

door niet de waarheid te vertellen over de verblijfplaats en nationaliteit van zijn vrouw en kinderen. We stellen dus vast dat betrokkene niet in Kosovo woonde voor zijn komst naar België in 1999, dat hij niet kon antwoorden op vragen over Kosovo, dat het voorgelegde document andere namen van zijn kinderen vermeldde dan de door hem mondeling doorgegeven namen en dat hij leugenachtige verklaringen aflegde over de verblijfplaats en identiteit van zijn vrouw en kinderen. Hieruit blijkt aldus dat er vanaf het begin ernstige twijfels bestonden over de vermeende Kosovaarse nationaliteit van betrokkene.

Als we kijken naar de gezinleden van betrokkene, blijkt uit het administratief dossier dat hij samenwoont met de persoon die hij als zus dan wel schoonzus omschrijft, zonder evenwel de verwantschap te bewijzen. Betrokkene verwijst expliciet naar deze (vermeende) zus en haar kinderen S. en S. en haalt aan dat zij net als hij over de Servisch-Montenegrijnse nationaliteit zouden beschikken. Echter, de (vermeende) zus van betrokkene, mevrouw M. E. beschikt over de Kosovaarse nationaliteit en niet over de Servische zoals beweerd door betrokkene. Zij is in het bezit van een geldig Kosovaars paspoort. Mevrouw heeft vier kinderen die eveneens in België verblijven, waarvan er dus twee specifiek vermeld worden door betrokkene, met name M. S. en M. S. Zij beschikken echter niet over geldige Kosovaarse identiteitsdocumenten, maar hun oudste zus, mevrouw M. E. beschikt evenals haar moeder over een geldig Kosvaars paspoort. Aangezien betrokkene echter geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt en aangezien uit zijn verklaringen niet met zekerheid kan vastgesteld worden over welke familiale relatie het hier gaat, geeft de nationaliteit van deze familieleden geen uitsluitsel over de mogelijke nationaliteit van betrokkene.

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de identiteit en nationaliteit bijzonder onzeker zijn. Betrokkene legt vanaf het begin leugenachtige verklaringen af, niet alleen over zijn nationaliteit en identiteit maar ook over zijn familiale situatie zonder tot op heden duidelijkheid te verschaffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze diensten. Betrokkene heeft aldus geen geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dan ook niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. 1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ; Schending van de formele- en materiële motiveringsplicht ; Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.1. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat verzoeker geen kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel kon voorleggen.

4.1.2. De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er is bijgevolg een schending waar te nemen van het beginsel van de zorgvuldigheid. Het is reeds de 3de keer dat deze zaak voor Uw Zetel komt!

4.1.3. De verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 246 389 van 17.12.2021 dat de eerste beslissing tot onontvankelijkheid vernietigde en het volgende stelt: "Zoals aangegeven kan een vreemdeling bij een aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aantonen dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. [...] De verwerende partij betreft aldus het geboortecertificaat en de authenticiteit ervan in haar oordeel of de verzoekende partij heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De verwerende partij biedt dan ook met haar uiteenzetting in de nota met opmerkingen-[...]geen dienende repliek op de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij aldus stelt dat het geboortecertificaat niet authentiek zou zijn naar vorm, dat echter moet gewezen worden op het feit dat het geboortecertificaat van 7 augustus 2008 door de FOD Buitenlandse Zaken gelegaliseerd werd, dat de verwerende partij niet motiveert waarom het

algemeen Nederlands ambtsbericht van 2006, waarnaar het document van CEDOCA verwijst, zou opwegen tegen de concrete legalisatie van de FOD Buitenlandse zaken, dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de op het document aangebrachte legalisatie die zijn authenticiteit naar vorm, dus ook de handtekening en de stempels bevestigt, dat het voorgelegde geboortecertificaat telkens opnieuw niet aanvaard wordt als bewijs van nationaliteit alsook dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat men een vrijstelling kan genieten in het kader van het voorleggen van een identiteitsdocument, dat als zij kan aantonen dat zij niet in de mogelijkheid is enig identiteitsdocument voor te leggen, zij hiervan vrijgesteld moet worden, dat haar geboorteakte wel degelijk als bewijs van nationaliteit moet worden beschouwd en dat er in haar hoofde sprake is van overmacht om buiten haar geboorteakte van UNMIK enig ander identiteitsdocument voor te leggen." (zie het stuk 5) De verzoeker kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing nog steeds niet tegemoet komt aan de kritiek uiteengezet in het arrest van uw Raad. Een vreemdeling kan vrijgesteld worden van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen, indien hij aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven in België: "Art. 9bis [...] De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : [...] - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont." De verzoeker kan naast het geboortecertificaat - dat authentiek is - geen andere identiteitsdocument bekomen noch via de Kosovaarse noch via de Servische ambassade.

4.1.3. Aangaande verzoekers geboorteakte

De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw geen kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel kon voorleggen. De verweerster heeft meer woorden op papier gezet, maar kan in essentie nog steeds niet onderbouwen waarom de legalisatie van de geboorteakte niet aangenomen kan worden. De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen. De verwerende partij beweert enkel dat het geboortecertificaat van UNITED NATIONS Interim Administrative Mission in Kosovo (hierna: UNMIK) (stuk 6) dat de verzoeker voorlegt vervalst zou zijn en dat dit niet aanvaard kan worden noch als identiteitsbewijs noch als indicatie van de nationaliteit van verzoeker.

4.1.4. De verzoeker betwist met klem dat het geboortecertificaat vals zou zijn.

De verwerende partij verwijst een document van Cedoca dat op zijn beurt verwijst naar het Nederlandse Algemeen Ambtsbericht Kosovo, Directie Personenverkeer, Migratie- en Vreemdelingenrechtzaken afdeling Asiel- en Migratiezaken, december 2006 p. 39. Volgens de verwerende partij zou het geboortecertificaat vals zijn omdat documenten afgegeven na 23.01.2006 een ander logo en stempel moeten dragen nl. die van de Provisional Institutions of Self- Government of Kosovo. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het geboortecertificaat van UNMIK dus niet authentiek zou zijn naar vorm. De verzoeker wenst echter te wijzen op het feit dat het geboortecertificaat op datum van 07.08.2008 door de FOD Buitenlandse Zaken gelegaliseerd werd. De legalisatie draagt het nummer n° 9805080807471318. (zie het stuk 6, p. 2) Het artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht stelt het volgende:

"Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

De FOD Buitenlandse zaken heeft bevestigd dat het geboorteakte naar vorm authentiek is. De verwerende partij kan de authenticiteit van het document naar vorm onmogelijk betwisten. De verwerende partij motiveert bovendien niet waarom het algemeen Nederlands ambtsbericht 2006 waarnaar Cedoca verwijst zou opwegen tegen de concrete legalisatie van de FOD Buitenlandse zaken op het betrokken geboortecertificaat. Het Nederlands Ambtsbericht van 2006 bespreekt immers de algemene situatie in Kosovo maar zegt niets over het door de verzoeker voorgelegde document. Dit blijft zo na de vernietigingsarresten van uw Raad.

A) In de huidige bestreden beslissing (net zoals in de voorgaande) wordt de verzoeker verweten dat hij de legalisatie nooit eerder zou hebben voorgelegd terwijl deze dateert van voor de twee voorgaande aanvragen 9bis Vw en daarnaast stelt de verwerende partij dat een legalisatie geen waarborg vormt

voor de inhoud van een document. De verzoeker wenst vooreerst op de merken dat de legalisatie zich op de achterkant van het geboortecertificaat bevindt. De verzoeker kan onmogelijk een geantidateerde legalisatie bekomen waaruit volgt dat de legalisatie steeds op de achterkant van het document aanwezig was. Het feit dat de gemeente of de verwerende partij naliet om de achterkant van het geboortecertificaat te kopiëren kan niet aan verzoeker verweten worden.

B) Daarnaast stelt de verwerende partij het volgende:

"Bovendien merken wij op dat een legalisatie geen bevestiging vormt van de inhoud van deze geboorteakte en evenmin een garantie vormt dat dit document aanvaard wordt door onze diensten. De legalisatie van de voorgelegde geboorteakte waarborgt op geen enkele manier de authenticiteit van de inhoud van dit document, waarvan de bewijswaarde reeds twijfelachtig is doordat CEDOCA reeds in het verleden heeft vastgesteld dat "er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document". De verzoeker volhardt in het feit dat hij een authentiek en gelegaliseerd geboortecertificaat voorlegt. De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met de op het document aangebrachte legalisatie die zijn authenticiteit naar vorm, dus ook de handtekeningen en de stempels, bevestigt. De verwerende partij verwacht de begrippen authenticiteit van de vorm van een document en de inhoud ervan. De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door te stellen dat de inhoud van een document niet authentiek of vals zou zijn, door te verwijzen naar de vorm ervan, terwijl er wordt erkend dat een legalisatie de authenticiteit naar vormt van een bepaald document bevestigt. De verwerende partij heeft geen enkel objectief document om te stellen dat de inhoud van verzoekers geboortecertificaat vals zou zijn terwijl de vorm authentiek is. Tot slot antwoordt de verwerende partij nog steeds niet op de kritiek waarom het algemeen Nederlands ambtsbericht 2006 waarnaar Cedoca verwijst zou opwegen tegen de concrete legalisatie van de FOD Buitenlandse zaken op het betrokken geboortecertificaat. Het Nederlands Ambtsbericht van 2006 bespreekt immers de algemene situatie in Kosovo maar zegt niets over het door verzoeker voorgelegde document. De verzoeker vraagt uw Raad geen uitspraak te doen over de authenticiteit van het document doch wel om het gebrek aan motivering van de verwerende partij te sanctioneren. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.1.5. Nergens in de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het lang verblijf van verzoeker in België, hoewel dit ook degelijk als een ontvankelijkheidsvoorwaarde dient beschouwd te worden. Verzoeker is in België toegekomen in 1999. Verzoeker verblijft al 20 jaar in België. Uit het verzoek 9bis blijkt overduidelijk het lang verblijf van de verzoeker. Dit is ook terug te vinden in het administratief dossier.

4.1.6. De zus van de verzoeker is samen met de verzoeker naar België gekomen. Zij en haar kinderen hebben verblijfsrecht op basis van een regularisatie in België. Zo heeft de verzoeker zijn nicht, mevrouw S.M. hier in België. Zij is in het bezit van haar A-kaart. (zie het stuk 10) Ook verzoekers neef Sa.M. woont op legale wijze in België. Hij is ook in het bezit van een A- kaart. (zie het stuk 10)

Ook hun moeder, de zus van de verzoeker, heeft verblijfsrecht. Allen hebben de nationaliteit van Montenegro-Servië, net als de verzoeker. De verweerster stelt louter dat verwantschap niet is aangetoond dus dat dit element alle kracht mist. De verweerster wenst allerm minst de identiteit van de verzoeker te onderzoeken. De verweerster vergeet dat deze personen in zijn verzoek om internationale bescherming genoemd zijn en hij ook in het hunne. De verweerster vergeet dat de verzoeker al 20 jaar samenwoont met zijn zus en diens familie. Dit zijn nochtans enorm sterke aanwijzingen dat deze mensen een familieband hebben. Dit argument louter opzij schuiven op basis van het feit dat het slechts beweringen zijn is compleet onredelijk. Al deze familieleden zijn een duidelijke indicatie van zijn nationaliteit en identiteit.

4.1.7. De verwerende partij beweert enkel dat het geboortecertificaat van UNMIK (zie het stuk 6) dat de verzoeker voorlegt vervalst zou zijn en dat dit niet aanvaard kan worden noch als identiteitsbewijs noch als indicatie van de nationaliteit van verzoeker. Verzoekende partij stuit elke keer opnieuw op dezelfde problematiek, namelijk het gebrek aan nationaliteit. Verzoeker is geboren op 23.11.1964 te Pej, in de voormalige Republiek van Joegoslavië. Ter staving van zijn identiteit legt hij een kopie neer van zijn geboorteakte, uitgegeven door UNMIK op 25.07.2008. (zie het stuk 6) Telkens opnieuw wordt dit bewijs van nationaliteit niet aanvaard. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt echter geen rekening met het gegeven dat men van een vrijstelling kan genieten in het kader van het voorleggen van een identiteitsdocument. Als verzoekende partij kan aantonen dat hij niet in de mogelijkheid is om enig identiteitsdocument voor te leggen, moet hij hiervan vrijgesteld worden. Verzoeker woont ondertussen al 20 jaar in onzekerheid! Verzoekende partij is van oordeel dat zijn geboorteakte, uitgegeven door UNMIK wel degelijk als bewijs van nationaliteit dient beschouwd te worden. Deze geboorteakte kan ook een indicatie zijn van de door verzoeker voorgehouden nationaliteit, ook al geeft de geboorteakte geen informatie over de actuele nationaliteit van de verzoeker. De geboorteakte werd namelijk uitgegeven door UNMIK en dus in Kosovo en dit op datum van 25.07.2008. Dit wordt ook aangehouden door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die hieromtrent oordeelde in zijn arrest van 16.10.2012 met rolnummer 89.864 - zie stuk 7 : (...). Uit het hierboven geciteerde arrest komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om alle voorgelegde stukken in onderlinge samenhang te beoordelen, om uit te maken of er aan de voorwaarde van identiteitsdocument voldaan is. Dat er in casu sprake is van overmacht in hoofde van de verzoeker om, buiten zijn geboorteakte van UNMIK, enig ander identiteitsdocument voor te leggen. Het neergelegde geboortebewijs van UNMIK dient dan ook als aanvaardbaar beschouwd te worden. Verzoekers identiteit staat dan ook vast.

4.1.8. Aangaande het attest van de consulaire Dienst van de Ambassade van de Republiek Kosovo. Tenslotte legt verzoekende partij nog een attest neer van de Consulaire Dienst van de Ambassade van de Republiek van Kosovo in Brussel dd. 30.10.2018. Dit attest bevestigt dat de verzoekende partij niet is ingeschreven in het oude register van de Republiek Kosovo. (stuk 8) Hieruit kan nogmaals worden ontleed dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om een degelijk identiteitsdocument neer te leggen.

4.1.9. Aangaande de weigering van repatriëring van verzoeker door Servië

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker geen bewijs voorlegt van het feit dat hij aan de Servisch ambassade zou hebben gevraagd om een identiteitsdocument te bekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat Servië de verzoeker niet als onderdaan aanvaard. De verwerende partij gaat echter voorbij aan het feit dat zij op 06.06.2013 de vraag tot terugname van de verzoeker aan de Servische ambassade hebben gericht (stuk 11). Deze vraag werd gesteld in het kader van het artikel 7 van het akkoord van 18.09.2007 tussen de EU en Servië met betrekking tot terugname van personen die in het Rijk verblijven zonder de vereiste toelating. Op datum van 07.06.2013 deelde het ministerie van binnenlandse zaken van de Republiek Servië mee dat zijn niet akkoord kunnen gaan met de terugname van de verzoeker omdat zij stellen dat hij geen onderdaan is van Servië: "Suite à la vérification de toutes les données relatives au/a la requérant(e) contenues dans la demande, il n' a pas été déterminé qu'il s'agit d'un(e) citoyen(ne) serbe. » (zie het stuk 12) De verwerende partij kon door eenvoudige lezing van haar eigen administratief dossier vaststellen dat de Servische autoriteiten niet zullen meewerken aan de afgifte van enig identiteitsdocument aan verzoeker gelet op het feit dat hij niet als onderdaan wordt beschouwd. Zij weigerden zelfs om hun akkoord te geven voor zijn terugkeer, laat staan dat zij een laissez-passez hebben afgeleverd. Volledigheidshalve wenst de verzoeker erop te wijzen dat de Servische autoriteiten positief hebben geoordeeld voor de terugname van twee andere personen. Er kan dus niet gesteld worden dat Servië systematisch alle terugnames zou weigeren. De verwerende partij beperkt zich alweer tot een verwijzing naar het feit dat de identiteit van de verzoeker onzeker is aangezien de geboorteakte vals is. De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

4.1.10. De verweerster haalt ten slotte nog aan dat uit het asiëldossier van de verzoeker blijkt dat hij er daar niet in geslaagd is om aan te tonen dat hij van Kosovo afkomstig zou zijn. Dat dit uiteraard een andere procedure betreft waarvan de uitkomst niet zonder meer aangerekend mag worden aan de verzoeker. Moest hij in 1999 in het bezit zijn geweest van een gelegaliseerde geboorteakte had zijn identiteit vastgestaan. De verweerster kan niet zomaar selectief selecteren uit een onderzoek van 21 jaar geleden om een gelegaliseerde geboorteakte te weerleggen. Dit verweer is dan ook niet ter zake.

4.1.11. De verwerende partij heeft geen moeite gedaan om het dossier zorgvuldig te bekijken, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden. Het enigste argument waarop verweerster eigenlijk al haar andere argumenten baseert is het feit dat de geboorteakte vals zou zijn. Dat dit element dan ook niet grondig gemotiveerd is, haalt de wettigheid van de gehele beslissing onderuit. Verzoekende partij dient dan ook te worden vrijgesteld van de voorwaarde om enig identiteitsdocument neer te leggen. De verzoekende partij toont aan dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te bekomen in België en valt bijgevolg onder de vrijstelling opgenomen in het artikel 9bis Vw."

2.1.2. Verzoeker stelt dat de gemachtigde niet met alle elementen uit het dossier rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder betoogt hij dat de gemachtigde het geboortecertificaat van UNMIK als een bewijs van nationaliteit (en bij uitbreiding identiteit) dient te aanvaarden.

De Raad merkt op dat verzoeker in het eerste middel benadrukt dat het "reeds de 3de keer is dat deze zaak voor Uw Zetel komt". Verzoeker verwijst naar de vernietigingsarresten nr. 246 389 van 17 december 2020 en nr. 255 108 van 26 mei 2021. Verzoeker lijkt hiermee te willen aangeven dat de eerdere beslissingen met betrekking tot de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om dezelfde redenen zouden zijn vernietigd. In dit kader dient te worden opgemerkt dat in navolging van het vernietigingsarrest nr. 246 389 van 17 december 2020 door de gemachtigde een nieuwe motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing, waarbij de Raad bij

arrest nr. 258 150 van 26 mei 2021 overgaat tot vernietiging louter omdat een onvolledig administratief dossier was overgemaakt. Het is van belang te benadrukken dat de Raad zich bij arrest nr. 258 150 van 26 mei 2021 niet heeft uitgesproken over de deugdelijkheid van de motieven. Verzoeker tracht ten onrechte te laten uitschijnen dat de gemachtigde reeds tweemaal niet zou tegemoetgekomen zijn aan de *“kritiek uiteengezet in het arrest van uw Raad”*.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Staatssecretaris of aan diens gemachtigde. Indien de Staatssecretaris of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een geldig identiteitsdocument, evenmin als een geldige motivering om hiervan te worden vrijgesteld, zodat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat de gemachtigde over een geboortecertificaat op naam van verzoeker zou beschikken, volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In de bestreden beslissing wordt toegelicht om welke redenen het geboortecertificaat van UNMIK niet kan worden aanvaard als bewijs van nationaliteit en indicatie van identiteit: *“Betrokkene legt dus een geboortecertificaat voor uitgegeven door de UN interim administrative mission in Kosovo (UNMIK) dd. 25.07.2008 met legalisatie dd. 07.08.2008 voor de handtekening van Ferati Z., dat zijn identiteit zou bewijzen. Betrokkene stelt dat dit document wel degelijk als een bewijs van zijn nationaliteit moet aanvaard worden en als indicatie van zijn identiteit. Deze geboorteakte werd ook al voorgelegd bij de aanvraag 9bis dd.20.08.2008 en bij de aanvraag 9bis dd.08.12.2009. Deze aanvragen werden allebei geweigerd omwille van het feit dat deze geboorteakte vals bevonden werd na onderzoek door onze diensten. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene waarbij volgende opmerkingen werden gemaakt: “Tot 23 januari 2006 droegen de geboorteakten het VN-logo. Documenten afgegeven na 23 januari 2006 dragen de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. Het document werd op 25 juli 2008 uitgereikt te Peje en dient aldus het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen”. CEDOCA heeft tevens vastgesteld dat in de loop van 2006-2009 reeds meermaals dezelfde vervalsingen zijn opgedoken. Hieruit blijkt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het voorgelegde document. Betrokkene heeft tegen beide negatieve beslissingen nooit beroep ingediend. Betrokkene legt nu opnieuw dezelfde geboorteakte maar ditmaal voorzien van een legalisatie dd. 07.08.2008. We merken op dat het zeer vreemd is dat betrokkene pas nu deze legalisatie voorlegt terwijl deze legalisatie plaatsvond voor het indienen van beide vorige aanvragen 9bis dd. 20.08.2008 en 08.12.2009, namelijk op 07.08.2008. Bovendien merken we op dat een legalisatie geen bevestiging vormt van de inhoud van deze geboorteakte en evenmin een garantie vormt dat dit document aanvaard wordt door onze diensten. De legalisatie van de voorgelegde geboorteakte waarborgt op geen enkele manier de authenticiteit van de inhoud van dit document, waarvan de bewijswaarde reeds zeer twijfelachtig is doordat CEDOCA reeds in het verleden heeft vastgesteld dat “er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document” daar deze geboorteakte werd afgeleverd door UNMIK op 25.07.2008 terwijl UNMIK sinds januari 2007 geen geboorteaktes meer afleverde. Betrokkene persisteert in huidige aanvraag 9bis dat deze geboorteakte wel degelijk als een bewijs van zijn nationaliteit moet aanvaard worden en als indicatie van zijn identiteit. Betrokkene kan dit wel zo*

beweren maar dan nog moeten wij vaststellen dat betrokkene niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde. De voorgelegde geboorteakte is namelijk geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde het UNMIK-geboortecertificaat niet aanvaardt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het document, de legalisatie door de FOD Buitenlandse Zaken uitsluitend betrekking heeft op de vorm van het document, maar niet op de inhoud ervan en het geboortecertificaat hoe dan ook niet kan worden aanvaard als een document, zoals omschreven in de omzendbrief van 21 juni 2007.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in de kritiek dat de gemachtigde *“in essentie nog steeds niet kan onderbouwen waarom de legalisatie van de geboorteakte niet aangenomen kan worden”*. De motieven van de bestreden beslissing zijn op dit punt duidelijk. De gemachtigde besluit dat een legalisatie geen authenticiteit verleent aan de inhoud van een document, bovendien stelt de gemachtigde op basis van objectieve informatie vast dat de inhoud van de geboorteakte vals is. De Raad merkt op dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte stuk, maar heeft geoordeeld dat dit niet als een geldig identiteitsbewijs kan worden beschouwd. Aan een geboorteakte wordt niet dezelfde bewijswaarde toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart omdat, hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, een geboorteakte niet aantoonst dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. De kritiek van verzoeker heeft uitsluitend betrekking de vraag of het UNMIK-geboortecertificaat überhaupt in overweging kan worden genomen en niet op het determinerende motief dat een geboortecertificaat niet kan worden aanvaard als geldig identiteitsbewijs. Als zodanig kan de kritiek met betrekking tot het UNMIK-geboortecertificaat dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn *“lang verblijf in België”*. verzoeker meent dat hiermee rekening moest worden gehouden bij de beoordeling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde aangezien hij reeds twintig jaar in België verblijft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker reeds in 1999 een asielaanvraag in België indiende. Het desbetreffende motief luidt als volgt: *“Zo blijkt uit zijn asielaanvraag ingediend op 28.07.1999 en het interview dat hij op diezelfde dag aflegde (in het Albanes) dat hij voor zijn komst naar België jarenlang in Montenegro heeft gewoond. Uit deze asielpcedure blijkt ook dat op de Albanese toegangskaart die hij voorlegde, andere namen van zijn kinderen vermeld staan dan de namen die betrokkene mondeling meegeeft. Verder blijkt uit dat het statuut van ontheemde hem geweigerd werd omdat hij geen Albanese Kosovaar is die in Kosovo woonde voor hij naar België kwam. Bovendien blijkt uit zijn bijlage 26bis dd. 25.11.1999 dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van betrokkene omdat ze bedrieglijk is daar hij onvoldoende antwoord kan geven op de vragen over Kosovo en omdat hij tracht de Belgische overheid te misleiden door niet de waarheid te vertellen over de verblijfplaats en nationaliteit van zijn vrouw en kinderen. We stellen dus vast dat betrokkene niet in Kosovo woonde voor zijn komst naar België in 1999, dat hij niet kon antwoorden op vragen over Kosovo, dat het voorgelegde document andere namen van zijn kinderen vermeldde dan de door hem mondeling doorgegeven namen en dat hij leugenachtige verklaringen aflegde over de verblijfplaats en identiteit van zijn vrouw en kinderen. Hieruit blijkt aldus dat er vanaf het begin ernstige twijfels bestonden over de vermeende Kosovaarse nationaliteit van betrokkene.”*

De gemachtigde stelt vast, met uitdrukkelijke verwijzing naar de komst van verzoeker naar België in 1999, dat er reeds van in het begin ernstige twijfels bestonden (en bestaan) over de vermeende Kosovaarse nationaliteit van verzoeker. Bovendien dient erop te worden gewezen dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat een langdurig (illegaal) verblijf in het Rijk zou volstaan om te worden vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, inzonderheid gelet op de diverse elementen in het dossier die tot onzekerheid aangaande de identiteit van verzoeker aanleiding geven.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat eveneens rekening werd gehouden met de in België verblijvende familieleden van de verzoekende partij, als volgt: *“Als we kijken naar de*

gezinsleden van betrokkene, blijkt uit het administratief dossier dat hij samenwoont met de persoon die hij als zus dan wel schoonzus omschrijft, zonder evenwel de verwantschap te bewijzen. Betrokkene verwijst expliciet naar deze (vermeende) zus en haar kinderen S. en Sa. en haalt aan dat zij net als hij over de Servisch-Montenegrijnse nationaliteit zouden beschikken. Echter, de (vermeende) zus van betrokkene, mevrouw M. E. beschikt over de Kosovaarse nationaliteit en niet over de Servische zoals beweerd door betrokkene. Zij is in het bezit van een geldig Kosovaars paspoort. Mevrouw heeft vier kinderen die eveneens in België verblijven, waarvan er dus twee speciek vermeld worden door betrokkene, met name M. Sa. en M. S. Zij beschikken echter niet over geldige Kosovaarse identiteitsdocumenten, maar hun oudste zus, mevrouw M. E. beschikt evenals haar moeder over een geldig Kosvaars paspoort. Aangezien betrokkene echter geen enkel bewijs van verwantschap voorlegt en aangezien uit zijn verklaringen niet met zekerheid kan vastgesteld worden over welke familiale relatie het hier gaat, geeft de nationaliteit van deze familieleden geen uitsluitel over de mogelijke nationaliteit van betrokkene. Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de identiteit en nationaliteit bijzonder onzeker zijn."

Niet alleen wordt door de gemachtigde vastgesteld dat de verwantschap met de door verzoeker aangehaalde familieleden niet wordt aangetoond. Er wordt bovendien vastgesteld dat de (vermeende) familieleden, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet de Servisch-Montenegrijnse nationaliteit, maar de Kosovaarse nationaliteit hebben. Het is opmerkelijk dat verzoeker blijft volharden in het feit dat alle aangehaalde familieleden de Montenegrijnse-Servische nationaliteit zouden hebben, terwijl de gemachtigde heeft vastgesteld dat dit niet correct is.

Gelet op voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker, bij gebrek aan bewijskrachtige documenten, bijzonder onzeker zijn.

De Raad merkt nog op dat het aan verzoeker zelf toekwam om bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gepaste motivering te voegen ten einde te worden vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoeker heeft nagelaten een passende motivering aan de aanvraag te voegen. Hij heeft louter aangevoerd dat de voorgelegde geboorteakte als identiteitsbewijs zou moeten worden aanvaard.

Verzoeker verwijst naar een arrest nr. 89 864 van 16 oktober 2012, waarin, in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd geoordeeld dat de bijgebrachte documenten "*in hun onderlinge samenhang*" moeten worden beoordeeld bij de vaststelling van de identiteit van de verzoekende vreemdeling. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dezelfde als de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verwijzing naar voornoemd arrest niet dienstig is.

Verzoeker gaat voorbij aan de vaststelling dat de geboorteakte niet geloofwaardig is en dat uit het administratief dossier nog verschillende andere elementen blijken die de onzekerheid over verzoekers nationaliteit en identiteit verder doen toenemen. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen op welke wijze de "*onderlinge samenhang*" van de voorgelegde identiteitsdocumenten afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Voorts verwijst verzoeker nog naar "*het attest van de consulaire dienst van de Ambassade van de Republiek Kosovo*", en naar "*de weigering van repatriëring van verzoeker door Servië*".

Op dit punt stelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: "*Wat betreft het voorgelegde attest van de Kosovaarse ambassade merken we op dat betrokkene gebruik maakt van een valse geboorteakte. Zoals hierboven reeds vastgesteld kan aan de authenticiteit van deze geboorteakte niet het minste geloof gehecht worden. Het verbaast dan ook niet dat de Kosovaarse ambassade onder de gegevens van deze valse geboorteakte geen inschrijving in de Kosovaarse registers terugvindt. Wat betreft de verwijzing naar de weigering dd. 07.06.2013 van de Servische ambassade om in te gaan op onze aanvraag tot readmissie van 06.06.2013, die zich bevinden in het administratief dossier van betrokkene, merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij zich persoonlijk gericht heeft tot de Servische ambassade om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen, hij heeft zich enkel gericht tot de Kosovaarse ambassade, zoals blijkt uit het voorgelegde attest dd. 30.10.2018 van de Kosovaarse ambassade. De Servische ambassade heeft in 2013 op basis van de persoonsgegevens verschaft in de valse Kosovaarse geboorteakte opzoeken gedaan die niets opleverden. Dit is echter begrijpelijk aangezien de authenticiteit van deze geboorteakte en de erin vermelde gegevens ernstig ondermijnd is en aan de inhoud ervan niet het minste geloof gehecht kan*

worden. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Servische ambassade op basis van deze gegevens geen inschrijving terugvindt. Wat betreft de bewering dat de Servische ambassade elke hulp zou weigeren aan Kosovaren die een paspoort willen bekomen, stellen we vast dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij zich effectief gericht heeft tot de Servische ambassade om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Niettegenstaande betrokkene benadrukt dat hij al jaren ernstige problemen ondervindt door het ontbreken van identiteitsdocumenten, heeft hij nagelaten alle mogelijke stappen te ondernemen om alsnog de vereiste documenten te bekomen maar volstaat hij met te verwijzen naar documenten die dateren uit 2013. Meer nog, verschillende elementen uit het administratief dossier van betrokkene onderstrepen de onzekerheid over de nationaliteit en identiteit van betrokkene.”

Verzoeker betwist niet dat op basis van de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat hij zich tot de Servische ambassade zou hebben gericht om de nodige identiteitsdocumenten te bekomen. Het loutere feit dat de terugname van verzoeker in 2013 door de Servische autoriteiten geweigerd werd, volstaat niet om te besluiten dat verzoeker niet de Servische nationaliteit zou hebben. Door de gemachtigde wordt toegelicht dat het niet verwonderlijk is dat destijds geen persoonsgegevens konden worden teruggevonden op basis van een geboorteakte, waarvan de inhoud hoogst twijfelachtig en/of ongeloofwaardig is. De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoeker gedurende jaren in gebreke blijft om concrete stappen te ondernemen om identiteitsdocumenten te bekomen. In het bijzonder gelet op het feit dat er verschillende elementen uit het administratief dossier enkel bijdragen aan de onzekerheid over de nationaliteit en/of identiteit van verzoeker, kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij de identiteit van verzoeker als niet-bewezen kwalificeert.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het respect voor het privéleven en het gezin - zie het artikel 8 E. V.R.M. en de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ; Het risico op de schending van het art. 3 E. V.R.M en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ; Schending van het vertrouwensbeginsel.

4.2.1. De verzoeker roept het vertrouwensbeginsel in.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

4.2.2. Het is immers zo dat zowel het vorig kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris. Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

4.2.3. Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden. De bevestiging van toepassing van de criteria door het vorige kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

4.2.4. De situatie van de verzoekende partij vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedure en een langdurig ononderbroken verblijf, als maatstaf vooropstellen. De situatie van de verzoekende partij kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert. Verzoeker verblijft al 20 jaar in België. De verzoekende partij mag verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie kan genieten. Dat het

anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4.2.5. Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

a) De verzoeker is ingeburgerd. De verzoeker spreekt Nederlands en heeft hiertoe de nodige taallessen gevolgd. Hij legt hiervan de nodige attesten voor:

- Bewijs inschrijving Huis van het Nederlands Gent dd. 25.09.2009

b) Het recht op een privéleven, gezinsleven, en bescherming van het gezin op juridisch, economisch en sociaal vlak. De verzoeker beroept zich op het respect voor het recht op een gezinsleven. Dit recht zit vervat in artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. "Artikel 8 van het E. V.R.M.

Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

"Artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie." Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak."

c) Verzoeker wordt ondersteund door familie, kennissen en door vrienden die menen dat verzoeker het recht heeft om hier zijn privé- leven gewaarborgd te zien.

Familieleden in België.

Verzoeker heeft verschillende familieleden in België.

- Zo heeft de verzoeker zijn nicht mevrouw S. M. hier in België.

Zij is in het bezit van haar A- kaart.

- Ook verzoekers neef Sa. M. woont op legale wijze in België.

Hij is ook in het bezit van een A- kaart.

Beiden hebben ook de nationaliteit van Montenegro- Servië, net als de verzoeker. Ook hun moeder heeft verblijfsrecht. De verzoeker heeft een ruime vrienden- en kennissenkring. Zo legt de verzoeker ter staving hiervan verschillende aanbevelingsbrieven voor.

- Kopij geloofsbrief P.B.

"De familie van M. X. is een rustige familie die zich op een heel aanvaardbare en sociale manier heeft weten te integreren in het leven en laten leven van onze straat. Ze zijn nooit iemand tot last geweest en heel sociabel in de omgang met anderen. Daarom zijn we ervan overtuigd dat zij het ook elders goed zullen blijven doen en dat hun tegenwoordigheid hier ten stede ook graag door andere mensen zal worden aanvaard. (...) 9000 Gent."

- Kopij geloofsbrief z.n.

"Met deze brief willen we jullie laten weten dat we het niet leuk zouden vinden mochten jullie dit gezin uit het land zetten. Daar die een heel goede vriendin is van mijn dochter. Ze passen hun heel goed aan en wij hebben nog nooit problemen gehad met hun. Zou het mogelijk zijn dat dit gezin hier mogen blijven. Wij zouden heel tevreden zijn. Het zijn echt hele goede vrienden van ons en die willen we niet verliezen. Dank u voor jullie begrip. (...) 9000 Gent."

- Kopij geloofsbrief E.B.

"Mr. M. is mijn overbuur. Hij heeft leuke kinderen en ze spelen samen met mijn dochter in de straat Ik heb nog nooit problemen gehad met deze familie en de hoop dat zij in België kunnen blijven. De overbuurvrouw (...), 9000 Gent."

- Geloofsbrief DS.S.

"Ik ken M. X. als goede persoon van op markt Gent en Facebook en voetbal."

- Geloofsbrief DL. P.

"Ik ondergetekende (...), verklaar dat ik de heer M. X. ken als een eerlijk en een integer persoon in de persoonlijke omgang. Ik ken de heer M. uit gezamenlijke interesse voor antiek en brocante."

- Geloofsbrief DB.P., 27.11.2018

"Ik ondergetekende, (...), verklaar dat ik de heer M. X. ken als een eerlijk en een integer persoon in de persoonlijke omgang. Ik ken de heer M. X. uit gezamenlijke interesse voor antiek en brocante en ook in dit milieu is de heer M. een gerespecteerd persoon."

- Geloofsbrief JC.T.

"Ik ondergetekende (...) verklaar hierbij een goede kennis te zijn van M. X.. "

- Geloofsbrief A.J.

"Ik (...), vriendin van M.Sa., verklaar hierbij M. X. zeer goed te kennen. Dit is gekomen doordat ik en Sa. al 6 jaar samen zijn. Als ik in het weekend eens langskom zie ik X. ook. Ik kan alleen maar beamen dat hij ene zeer vriendelijk en behulpzaam persoon is die heel veel respect naar mij toont."

- Geloofsbrief G.L., A.D.

"Wij ondergetekende (...), schoonouders van Sa. M, verklaren hierbij een goed contact te hebben met M. X. Het contact verloopt steeds vriendelijk en spontaan."

4.2.6. Verzoeker is dus ontegensprekelijk duurzaam lokaal verankerd in België zoals vereist in de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009. Verzoeker mag verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie kan genieten. Door anders te oordelen schendt de verwerende partij het vertrouwensbeginsel, het non- discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de EU, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Bij gebrek aan een toelichting van de wijze waarop de vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, dienen deze als onontvankelijk te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België, de duurzame vriendschapsrelaties die hij zou hebben opgebouwd en zijn familieleden in België (neef en nicht).

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aangenomen kan worden dat verzoeker weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geeft verzoeker niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoeker wijst op het feit dat zijn neef en nicht in België wonen en dat hij afhankelijk zou zijn van zijn neef.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99,

Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. Verzoeker toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan. De Raad benadrukt dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen twintig jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.).

De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties geven geen aanleiding tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief het Rijk moet verlaten, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806, RvV 27 november 2007, nr. 4070).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

"Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het redelijkheidsbeginsel.

4.3.1. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk. De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Servië te gaan, niet correct beoordeeld. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

4.3.2. Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

4.3.3. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij. Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Servië dient terug te keren, na een langdurig verblijf van meer dan 20 jaar in België en de actuele situatie met betrekking tot de maatregelen rond Covid-19.

4.3.4. De verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd. De verzoeker is zoals reeds aangehaald sinds 1999, ondertussen meer dan 20 jaar onafgebroken in België. Er is een duidelijk aantoonbare duurzame lokale verankering.

a) Verblijfsduur

Verzoeker verblijft sinds juli 1999 in België. (zie het stuk 9) Verzoeker probeert al 20 jaar zijn verblijfsituatie te regulariseren. Hij heeft hiertoe al talloze pogingen ondernomen (zie supra).

b) Werkbereidheid

De verzoeker is absoluut werkbereid.

c) Identiteit

Verzoekende partij zette in het eerste middel uitvoerig uiteen dat zijn identiteit vaststaat. Ter staving van zijn identiteit legt hij een kopie neer van zijn geboorteakte, uitgegeven UNMIK op 25.07.2008. (zie het stuk 6) Het neergelegde geboortebewijs van UNMIK dient als aanvaardbaar beschouwd te worden. Verzoekers identiteit staat dan ook vast. Verzoeker dient dan ook te worden vrijgesteld van de voorwaarde om enig identiteitsdocument neer te leggen.

4.3.5. De verzoekende partij heeft weliswaar zijn integratie zelf gecreëerd, maar heeft ten dien einde geen misbruik gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld: "Verzoekster betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld. Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekster terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

4.3.6. Gezien de duurzame lokale verankering, gezien de werkbereidheid, gezien de prangende humanitaire situatie, gezien de vaststelling van de identiteit, is verzoeker in de onmogelijkheid om terug te keren naar Servië, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat gelet op de buitengewone omstandigheden onmogelijk kan geëist worden dat hij naar Servië dient terug te keren. Deze kritiek heeft geen betrekking op de bestreden beslissing, die niet gesteund is op het niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden, maar op de vaststelling dat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De kritiek kan niet worden aangenomen.

Het komt uitsluitend aan verzoeker zelf toe om bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoeker kan niet de gemachtigde verwijten dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging niet inhoudelijk werd beoordeeld, dit om de reden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet was vervuld. Waar verzoeker voor het eerst verzoekt om te worden vrijgesteld van de voorwaarde om een identiteitsdocument neer te leggen, merkt de Raad op dat dit had moeten gebeuren bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging. Verzoeker kan zijn eigen gebrek aan zorgvuldigheid niet tegenwerpen aan de gemachtigde. De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad mag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde. Verzoeker slaagt er niet in de

beoordeling van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC